

LENNART FÖR- GIFTADES AV DEN EGNA GÅRDENS BRÖD!

● Lennart Larsson, 56, är förmodligen den förste i Sverige som förgiftats av kvicksilver i brödet. I 26 år har hans liv varit förbittrat av ett ödesdigert misstag.

● Både han och sonen fick obotliga skador på lilla hjärnan av betat utsäde, som användes i matbrödet. 900 kronor i månaden är allt Lennart har när bidragen lagts ihop.

AV CHRISTER GLADH
Foto: OVE JONSSON

■ ■ ■ Han stapplar sakta fram emot oss, håller på oss med en slapp högerhand och nickar. Han bjuder oss sitta ned.

Med stora ansträngningar förmar han ljuden med munnen och stöter fram orden. För den ovane är det omöjligt att urskilja mer än högst något enskilda ord.

Han är koncentrerad och bjuder till av vad hans tunna kropp förklarar.

Samtalet är ganska intensivt, och hemsamariten Ingrid Lundahl har en påfrestande uppgift som tolk.

Mannen som berättar är Lennart Larsson. Han är 56 år och förordningsrättad. Han bor en mil från Skräddarstugan, en röd liten enplansstuga på ångarna i utkanten av Ljungbyhed i Skåne.

Här började lantmästaren Lennart Larsson för sex år sedan ett nytt liv vid 50 års ålder. Ensam i stugan med sin literatur och sina tankar.

Lennart Larsson var då en bruten man – utslagen ur samhället genom den fruktansvärda tragedi som drabbade honom och familjen redan år 1948.

Då arrenderande han en stor

gård på hela 280 tunnland på den bördiga slätten i Skåne.

Han och hustru Mariann hade haft tre arbetsamma år på gården i Börreng. Men makarna hade klarat svårigheterna och gladdes åt barnen som Mariann väntade.

Lennart Larsson var van vid lantbruksbestyr sedan barnoms men. Han var uppväxt på en gård, och fadern brukade vid denna tidpunkt fortfarande stället.

Förlamad

I september 1948 började han få stickningar under fötterna. I början tog han det inte så allvarligt, men ganska snart försämrades han. Han började se dåligt, fick svårt att tala. Förlamad.

Parets då ettårige pojke tog vid den här tidpunkten sina första steg. Men han hade svårigheter att hålla balansen.

Pojken lärde sig aldrig att gå! På våren 1949 var Lennart Larssons tillstånd så kritiskt att han nära nog lag i dväla.

— Vad jag nu kan minnas var jag så dålig att jag höll på att dö. Lennart Larsson hade kvicksilverförgiftats!

Som bondhustru hade Mariann

ne själv bokat brödet. Och dagligen använt mjöl från den egna säden i matlagningen.

Mjölet kom emellertid från betat utsäde och innehöll alltså kvicksilver vilket familjen Larsson inte kunde till.

— Ingen vet egentligen hur länge vi åt av det. Eller hur det kom sig att vi fick det. Men på våren hade jag fått ett parti vete från en utsädesfirma. Hälften skulle renasas och hälften skulle betas. Nu vet vi inte om allt blev betat eller om vi fått betad såd över vid skörden, säger Lennart Larsson till Aret Kunt.

Kvicksilverförgiftningen angrep alla hjärnans muskler. Symtorna till formagen och hörsel- och dröbbades. Benen bar honom inte längre. Han förlamadets levits i armar och ben.

Läkarna maktlösa

— Läkarna stod helt maktlösa i början. De fattade ingenting. Jag stickades mellan sjukhusen i Malmö och Lund under mer än ett år tid. Och det var aldrig ett stort personligt engagemang som en läkare i Lund lyckades

(Forts på sid 80)

Ett tag kunde Lennart Larsson inte tala alls. När han nu skall tala med framlingar måste grannen och hemsamariten Ingrid Lundahl tolka. Han hjälper honom också ut på promenader.

